

CÂU CHUYỆN CỦA NHỮNG NGƯỜI TÙ NHÂN LƯƠNG TÂM TỪ VIỆT NAM

Anh Thi Phan

“Nếu không nói thì làm sao bạn biết,
“Con người đâu chỉ biết có áo cơm,
“Rồi làm sao bạn hiểu được nguồn cơn,
“Của những kẻ lạc loài trên đất khách.
“Bạn sao hiểu nơi nghìn trùng xa cách,
“Quê hương tôi trong kiếp sống đọa đầy,
“Dân tộc tôi thoi thóp sống từng ngày,
“Dưới nanh vuốt lũ hung thần khát máu...”

(trích *Biết Trả Lời Sao*, thi tập *Nước Mắt*, của Thi Sĩ *Minh Đạo* Trần Ngọc)

Hình: Mục sư Nguyễn Công Chính và Bà Mục sư Trần Thị Hồng trong buổi nói chuyện về tự do và nhân quyền tại Việt Nam sáng ngày 2 tháng 9 năm 2017 tại thư viện Midland Library, SE Portland, Oregon

Bà Mục sư Trần Thị Hồng, vẻ mặt xanh gầy, kể lại câu chuyện công an Cộng sản chặn bắt, đánh đập, tra khảo, hành hạ, và sỉ nhục bà và các con trên đường đi thăm nuôi người chồng yêu dấu của bà, Mục sư Nguyễn Công Chính, một nhà tranh đấu cho tự do tôn giáo và nhân quyền tại Việt Nam:

“Bọn công an Cộng sản, một đám cả nam lẫn nữ, chặn đường chuyển xe đồ của tôi và các con. Chúng lôi các con và tôi xuống xe, kéo chúng tôi vào lề đường, hạch hỏi, chửi mắng, dọa nạt, lục soát tất cả những hành lý, quần áo, và vật dụng chúng tôi mang theo. Tội của chúng tôi: Đi tiếp tế thăm nuôi người chồng, người cha đang bị tù vì tranh đấu cho tự do tôn giáo và nhân quyền tại Việt Nam. Chúng đập phá, đập đổ, vất bỏ những món ăn mà tôi đã bao ngày nấu nướng, bao công khó, bao đóng góp của các hội viên đồng đạo. Nhìn thức ăn, hành lý, quần áo cá nhân bị ném tung tóe, vương vãi đầy lề đường, chúng tôi chỉ biết khóc và cầu nguyện. Chúng vẫn không tha. Tên toán trưởng ra lệnh cho bọn côn đồ...lột hết quần áo tôi để lục xét! Thực không? Lột trần truồng một người đàn bà trước mắt một nhóm người cả nam

lẫn nữ đầy xa lạ? Và trước mặt của mấy đứa con tôi nữa? Làm sao tôi có thể chấp nhận được sự sỉ nhục này? Quyền công dân của tôi đâu? Nhân phẩm của tôi đâu? Tôi và chồng tôi, con tôi có tội tình gì? Phải chăng tội của chúng tôi là công dân yêu chuộng tự do và công bình trong một chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa được toàn trị bởi một nhóm lãnh đạo tự hào và độc quyền có cái ‘đỉnh cao trí tuệ loài người?’”

Là các cựu tù nhân chính trị, và do sự can thiệp và kêu gọi thả tự do của nhiều đoàn thể trên thế giới, Mục sư Chính, và vợ ông - Mục sư Hồng - và gia đình vừa bị cưỡng bức, áp giải, và tống xuất khỏi Việt Nam gần đây. Được sự ủng hộ và phối hợp của Thánh Kinh Viện Việt Nam (The Vietnamese Bible Institute, www.thevbi.net, Viện Trưởng: Nguyễn Minh Nhật) và Cộng Đồng Việt Nam tại Oregon (Vietnamese Community of Oregon, www.vnco.org, Chủ Tịch: Từ Đức Tháo), hai vợ chồng ông và bà Mục sư được mời nói chuyện trước cộng đồng người Việt Oregon lúc 11:00 giờ sáng đến 2:00 giờ chiều ngày 2 tháng 9 năm 2017 tại thư viện Midland Library, SE Portland, Oregon. Có khoảng trên 30 người tham dự. Đây là buổi nói chuyện lần thứ hai của ông bà từ ngày sang Hoa Kỳ. Lần thứ nhất tại tiểu bang California.

Mục Sư Nguyễn Công Chính hiện là đại diện của Hội Đồng Liên Tôn Việt Nam tại Hải Ngoại. Sau chiến tranh Việt Nam kết thúc năm 1975, ông lê gót từ các làng mạc hẻo lánh vùng cao nguyên Trung Phần đến các thị thành miền Nam để “kẻ khó khăn được nghe giảng tin lành.” Từ những người thương sắc tộc thiểu số chất phát và nghèo đói, chịu nhiều bóc lột đến những người kinh cơ hàn, bị áp bức tại các tỉnh thành miền Nam. Ông và bà Mục sư đã chứng kiến, đã “trải nghiệm” cảnh đói khổ, tù đầy, áp bức, bóc lột, bắt công, thiếu tự do và công bình trong thể chế độc tài, phi nhân Cộng sản đã đưa cả dân tộc Việt Nam đi đến tính trạng cùng khổ và phá sản – từ vật chất đến tinh thần. Là nhà truyền giáo, trong hoàn cảnh khó khăn, ông và bà Mục sư vẫn dẫn thân hầu việc Chúa. “Vì ta đói, các người đã cho ta ăn; ta khát các người đã cho ta uống; ta là khách lạ, các người tiếp rước ta; ta trần truồng, các người mặc cho ta; ta đau, các người thăm ta; ta bị tù, các người viếng ta.” Đây không những là lời Chúa nhưng ông bà cũng quan niệm đây là bản chất tương thân của người Việt Nam, những “tình tự dân tộc” vốn đã có tự muôn đời từ thời lập quốc và nó vượt quá giới hạn của bất kỳ một tôn giáo nào trong dân gian.

Ông kể rằng đảng Cộng sản “nói một đằng làm một nẻo”, lừa phỉnh dư luận thế giới. Nhân danh dân tộc Việt Nam, lãnh tụ đảng đi khắp thế giới xin vay mượn tiền của, cầu viện trợ, nhưng vì bất tài, quản trị tồi tệ, tham nhũng, đất nước nghèo vẫn hoàn nghèo; đảng viên “không cần có lương tâm” mà “chỉ cần lương tháng”, “còn

đảng còn mình.” Ngoài một thiếu số lãnh tụ và đảng viên, đa số người dân vẫn nghèo đói, làm than và bị áp bức. Muốn thờ phượng? Hãy gia nhập “tôn giáo quốc doanh.” Tranh đấu tự do? Đàn áp thẳng tay! Đòi nhân quyền và công lý? Bỏ tù không có bản án và ngày về! Kêu cầu thế giới? Bị quản thúc và bịt miệng, vì chỉ nhà nước mới được làm việc này! Ở Việt Nam ngày nay không có tự do, không có công lý, và không có nhân quyền. Ở Việt Nam ngày nay, “dân tộc Việt Nam không còn nữa, mà chỉ có đảng Cộng sản Việt Nam.”

Ông bà đã cùng những nhà truyền giáo, những vị lãnh đạo tôn giáo khác như Công giáo, Tin Lành, Phật giáo, Cao Đài, Hòa Hảo, các nhà yêu nước, luật sư, ký giả, nhà giáo, sinh viên, “bloggers” lên tiếng phản đối đường lối ngăn cấm và kiểm soát tự do tôn giáo. Ông bà giúp đỡ kẻ bị áp bức, thăm viếng kẻ tù đày, và liên lạc, tố cáo với người dân trong nước và dư luận trên thế giới những thủ đoạn vô nhân mà đảng Cộng sản đang tiếp tục áp đặt lên đầu 95 triệu dân Việt Nam.

Hậu quả của những hoạt động đòi tự do tín ngưỡng, công lý và nhân quyền này? Đã có nhiều nhà tôn giáo bị biệt giam, những người tù của lương tâm chết trong tù trước khi mãn án, những người tranh đấu cho nhân quyền bị cưỡng đoạt tài sản, gia đình tan vỡ, hạ nhục. Chính bản thân Mục sư Chính cũng bị tù biệt giam 5 năm và gia đình ông bà bị theo dõi, kìm kẹp, đánh đập... Chúng biệt giam, nhốt ông một mình dưới hầm tối chôn dưới đất, chỉ có một lỗ nhỏ trên đầu để thả cơm ăn. Trong cơm có trộn mảnh ve chai sắc bén. Nếu ăn vào, lủng ruột, chết không thuốc chữa. Một thủ đoạn rẻ tiền giết người bịt miệng. Bị bệnh cao máu, ông sợ bị đột quy, không người kêu cứu... Trong khi đó, bà ở nhà xoay sở, kiếm kế sinh nhai, nuôi đàn con dại, tiếp tục cầu nguyện, sinh hoạt với đồng đạo trong đức tin ...

Ít lâu sau, trên đường đến một khách sạn, điểm hẹn cho một cuộc phỏng vấn của phái đoàn ngoại giao Hoa kỳ tại quê nhà, bà đã bị công an chặn đường không cho đến điểm hẹn mặc dầu đã chứng minh đã có phép trước của nhà cầm quyền và phản đối nhiều lần. Hai người đàn ông và hai phụ nữ to xác hành hung, lôi kéo bà khỏi xe gắn máy, xách bà quăng vào phòng giam tối tại phường nhân dân. Rồi chúng thay phiên đánh đập, khảo tra bà. Chúng xé tóc, dằm vập mặt bà dưới đất, tóc tai rơi kín sàn nhà. Chúng thay phiên hành hạ bà nhiều giờ, dằm chân lên hai đầu gối nhỏ bé của bà gây sự đau đớn tột cùng trước khi thả bà về nhà. Lê lết về đến nơi, thấy chúng khóa nhà, giữ chìa khóa không cho vào nhà. Nhờ điện thoại của một người hàng xóm, bà liên lạc với phái đoàn phỏng vấn, thông báo bà bị nhà cầm quyền Cộng sản ngăn cản và hành hung. Bà đã tuyệt thực phản đối, không ăn và

không cả ... uống nước trong nhiều ngày. Vì cuộc tuyệt thực phản đối này, bà đã mắc và còn mang bệnh đau bao tử đến ngày nay, xanh xao, gầy ốm.

Trong phần đối thoại và giải đáp các câu hỏi với người tham dự, ông bà Mục sư nhấn mạnh rằng những “trải nghiệm” đầy thử thách xảy ra cho cá nhân ông bà chỉ là một đau thương nhỏ bé so với nỗi thống khổ của cả 95 triệu người Việt Nam không phân biệt chủng tộc, tôn giáo, tầng lớp xã hội dưới ách độc tài man rợ của Cộng sản Việt Nam. Điều chúng ta, những người Việt hải ngoại, có thể làm được - và Cộng sản rất sợ - là “Yêu thương và liên kết,” ông nói. Chúng ta hiển nhiên có dị biệt về đoàn thể, tổ chức, tôn giáo, nghề nghiệp, cá nhân... nhưng những điều đó không ngăn cấm chúng ta có được mục đích chung, nhận định chung. Chế độ nào đang độc tài, độc tôn, độc ác, độc hại? Chính quyền nào đang bức hiếp, bạo hành, buôn xương bán máu người dân nước Việt? Trừ nhóm lãnh tụ và một số nhỏ đảng viên Cộng sản, đồng bào Việt Nam của chúng ta còn nhiều đói khổ và thiếu tự do. Đừng để những lập luận hàm hồ, sự khác biệt cá nhân và hội đoàn bị Cộng sản lợi dụng, âm mưu chia rẽ. Ai sẽ là người hưởng lợi nhất nếu chúng ta ganh ghét và chia rẽ, chụp mũ nhau? Ông bảo nếu người này chỉ mặt người kia nói là Cộng sản thì chúng ta hóa ra là Cộng sản hết! Theo ông bà Mục sư thì người Việt trong nước rất cần sự tham gia, ủng hộ của người Việt hải ngoại. Chúng ta có thể xử dụng ảnh hưởng của đoàn thể, cộng đồng, của lá phiếu cá nhân để tranh đấu, nói lên những áp bức, vi phạm nhân quyền của Cộng sản Việt Nam. Sự hoài nghi, nỗi lo sợ Cộng sản, nếu có, sẽ giảm thiểu rất nhiều nếu chúng ta nhớ lại sự sụp đổ của “bức tường ô nhục” Đông Bá Linh và của khối Cộng sản Đông Âu. Ông bà Mục sư tin tưởng rằng sự sụp đổ của Cộng sản Việt Nam cũng không còn lâu nữa...

Mục sư Phạm Ngọc Hùng từ Olympia, Washington, một người tham dự buổi nói chuyện, chia sẻ với mọi người rằng nếu ông biết điều mình làm là phải thì ông không sợ. Nếu ông tin điều phải, và làm được điều gì thì ông sẵn sàng làm. Nếu không làm được (“Yêu thương và liên kết”) thì ông sẽ đứng qua một bên, không có hành động gây cản trở nào.

Tôi thầm cảm ơn các quý Mục sư tham dự và cảm phục lòng cam đảm của Mục sư Nguyễn Công Chính, nhất là bà Mục sư Trần Thị Hồng. Bước ra cửa phòng hội, tôi tự thắc mắc tại sao ông bà lại có đủ can đảm đương đầu với những thủ đoạn gian ác và giết người không gớm tay của Cộng sản Việt Nam. Chợt nhớ đâu đó trong sách Cựu Ước có câu:

“Hỡi người! Ngài đã tỏ cho người điều gì là thiện; cái điều mà Đức Giê Hô Va đòi người há chẳng phải là làm sự công bình, ưa sự nhân từ và bước đi cách khiêm nhường với Đức Chúa Trời người sao?”

Tôi rất biết ơn, và tin chắc rằng ông bà Mục sư Nguyễn Công Chính sẽ được Chúa ban ơn trong những tháng ngày sắp tới, vì mọi sự hiệp lại đều làm lợi ích cho những người có lòng yêu mến Chúa.

Ảnh (của anh Vương Sĩ Hùng) chụp lưu niệm buổi nói chuyện của ông bà Mục sư Nguyễn Công Chính, September 2, 2017, Midland Library, Portland, OR

